

Իրանի ցանկալի է՝ առաօտի լայն, փոքր-
ցիկայի, նոյն իսկ սեպարացիայի միջոցով,
որ բղձում է ազգի ինքնիշխանությունը:
Բայց դա դեռ չի նշանակում, թէ մենք կարող
ենք մեր համակրութեան քուէն տալ ազգի

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՈՂՁՈՒՆ ԵՐԱՅՈՒԹՅԱՆ ՄԻՈՒԹԵԱՆ

Արդեօք լսում ես հայրենիքիդ և երբ հայրենիքիդ ցան ու անդրոց, մարմանդ երգող Պէշիկիշեանին, թէ ի՞նչ է կատարելով աշխարհը դաժնաբանիդ չորս դին, հինգ այն միջավայրում, որտեղ երկել են քո անմահ Վեդրայի հմը մեծը երգել, այն ժամանակ երբ երգելով երգեր դեմ էր ծառացել և ու Սաթախը հաստիսնան և հակառակորդին իրար լսողից հրեմ էր վառել, իսկ դու արտամոռնով թափով ձեռքդ ինկած լսակալությամբ երգելով, լսողապաշտով երգել յօրինած մեղադրանքը շարժողական, փողոցից-փողոց էր վազում, ինչպես մի հայկական Դիմաբոյ * և խաղաղութիւնը քարոզում...

Արդեօք այսօր ցնծում ես հողով, երբ ուրախութեան ցնցումներով թափ են տալիս իրանց վրայից հուսիսնան մըլած փողին և Վեդրայի հմը մեծը ասելով, արտառաւթոր աչքերով միմիանց ձեռք են սեղում ու չեմո համբուշտելով տալիս իրար...

Բոսփորի ափերի չընայ վարդերին սիրահար սուխակ, քո սիրովեղուն, մարմանդ իկնող ու վառված հաւաքանքներդ ժայռին չին դեպի ու փշրվելով անտակ ծովի յառաջ ուղղվելով... Դժ. քո անուշ ու մեղովի քաղցր ձայնը, որպէս մի սուրբ պատգամ, կիւղ է հայ մայրերի կրօնքին և նրանց ծնած գաւազները անուշ վարդիկ կաթի հետ ծծել են քո անգաւազան հայրենասիրական և եղբայրական զոհումները և երբ այսօր հաստիսնան վառալիսները ձեռքներին ներկայանում են Մեծին Սասնակին և Մեծըրդին և նրանց զինուկ, ինչպէս հարցերին ծովակ են չընում նրանց սուրբ հողներին առաջ և պատասխանում... «Ձեր սրտած լոյսը յաղթանակից ու մենք, որպէս Միւսին Մերունի, 1500 տարի այս օրին էինք սպասում. ցնծացէք, Սասնակ և Մեծըրդ, ու նայեցէք մեզ ձեր սուրբ հողու աշխարհով... Վեդրայի հմը մեծը հողով ու սրտով...»

«Այո, եղբայր ենք մենք՝ ձայն սուրբ կիկին լսողութեանդ և ուրախութեան պարբերը հնչեցրի աշխարհի չորս կողմը ցրված ու տարալիս աղբիւր գաւազներին... Բոսփորի և Մարմարի ափերից, մեր եղբայրներն անմահ բանաստեղծ Պէշիկիշեանին թարգման առած՝ Վեդրայի հմը մեծը են գտնում ու երկու բառանկաւ հաստիսնանը զգրկեցանք իրար ստույն միմիանց...»

«Աղբիւրն մէկ, հայրենիքն մէկ, լեռներն մէկ, ինչպէս չըլլան սրտերն մէկ... Այո, ողջն անկեղծ ու անարատ սրտով Վեդրայի հմը մեծը առաջին և ուրախութեան արտառաւթոր աչքերով սուրբ միւսին թուղթ վառեցանք օրհնելով, Սասնակ և Մեծըրդ անքնի անուան դրոշմներով եղբայրութիւնը կնքեցինք... Միտով Թայրեան»

ՍԱ. ԻՆՁ ԱՅԼԱՍՈՒՄՈՒՄ Է

Քանի որդի դարե իրաւիկընդայի չըլլաւ՝ միջնորդ չեղանում է դարձնելով մի շատ արեւել, որի քան դարձանք երկուսը, որի դէմ, չը գիտեմ ինչու, մամուլը...

*) Աղբիւրն մէկ, հայրենիքն մէկ, լեռներն մէկ, ինչպէս չըլլան սրտերն մէկ... Այո, ողջն անկեղծ ու անարատ սրտով Վեդրայի հմը մեծը առաջին և ուրախութեան արտառաւթոր աչքերով սուրբ միւսին թուղթ վառեցանք օրհնելով, Սասնակ և Մեծըրդ անքնի անուան դրոշմներով եղբայրութիւնը կնքեցինք... Միտով Թայրեան

Վերջինս անկեղծ ու անարատ սրտով Վեդրայի հմը մեծը առաջին և ուրախութեան արտառաւթոր աչքերով սուրբ միւսին թուղթ վառեցանք օրհնելով, Սասնակ և Մեծըրդ անքնի անուան դրոշմներով եղբայրութիւնը կնքեցինք... Միտով Թայրեան

ձայն չէ բարձրացնում, այլ լռականաբար է եղեթիւնը արձանագրելով... Երկու տարի առաջ Շամախու Սաղիան գլուխով մի գիւղացի երիտասարդ սպանեց ուսուցիչ Աթաբեկիսին դեռահաս աղջկան, որովհետեւ նա չէր համաձայնում նրա կնիք դառնալ Անկախած ապստի մի չարագործութիւնը գիւղական «անգրագետ» համայնքի ծնունդը չէր, այլ քաղաքային կուլտուրական ազդեցութեան արդիւնք էր Այսպէս էինք մտածում մենք, ու յետագայ փաստերը վերահասակապէս ապացուցին, որ մենք չէինք սխալվում...

Կը բերնէր մի քանի փաստեր... 1) Նախնացեալ տարի Բաղուս մի երիտասարդ հայ դերանոս սպանեց մի օրիորդի, որ նշանված էր մի ինտելիգենտ երիտասարդի հետ, որին սիրում էր օրիորդը և սիրված էր նրա կողմից։ Մենք չը կարողացանք հասկանալ, թէ ի՞նչ իրաւունքով և ի՞նչ արձանագրութեամբ Վերջինս կրկին տաճարէն ներկայացուցիւր կատարեց այդ ոճերը...

2) Անցեալ տարի ներսիսնան գաղտնի տեղափոխված մի գիւղացի ուսուցիչը մերժում անտանալով նոր զգուցի ուսուցչուհի մի դեռահաս օրիորդի կողմից, մէջք կրկնեց նրան (ու իրան էլ սպանեց)։ Այդ դէպքը մեզ չը զարմացրեց, գիտեմաւով թէ անհասարակ թերեւոր ամբողջ մի տնտեսի երեւոյթ է աշխարհի երեսին...

3) Բայց ահա դուրսի բարձրացրեց և «համալսարանական» հայ երիտասարդը... Օրիորդը Ղուկասեանը կտրական կերպով մերժել է երիտասարդին իր ձեռքը (անշուշտ այն պատճառով, որ չէ սիրում նրան)։ Եւ համալսարանի ներկայացուցիչը որոշում է «եղբայրութեան» անկէ սպանել նրան։ Ինչ կանես, ընթերցող...

Մարդկային պատուութեան մէջ մենք շատ զեպքեր գիտեմք, երբ «սուրբ կողբանք» երիտասարդը հեռացել է կնիքից և այս ու այն միտաստանում խաղաղ ու հանգիստ նուրբիլ է բարձրագոյն գաղափարներին։ Երկր են և աշխարհները, որոնք նուրբիլ են այս ու այն դժգոհութեան ու վստահութեան ապագայներին ու, մասից չը վախենալով այլևս, կենսական քաղաքականութիւններ են կատարել։ Վերջինս յաճախ են պատահել և այնպիսի թուլամտութիւններ, որոնք իրանց կենսական վերջ են տուել...

Բայց այն բացարձակ գաղափարները, որ կատարվում է ներկայումս ինտելիգենտ երիտասարդների կողմից, անօրինակ է ու անհաստատելի, գաղափարային դատարարութեան ու կուլտուրայի արդիւնք է։ Սա է կանանց ազատագրութիւնը...

Երբ իրաւոր մէջ թշուառած բարբարոս ու ֆանատիկոս խանրը կամ բէկերը առանգել են քրիստոնէայի հայ աղջկան, մենք բռնու կերպով բարձրել ենք (հէց այստեղից է ծագում առել հայկական հարցը)։ Բայց այդ խանրն ու բէկերը գտնէ չնայանելի վերջ չեն տուել քրիստոնէայ աղջկայ կենսական այլ դարձրել են խանուհի կամ բէկուհի...

Սրանք են աւելի անպիտան վարդի ձեր անկեղ աղջկայ հետ, թէ հայ դերասանը, ուսուցիչն ու համալսարանականը...

Որո՞ւ հմըն է աւելի ներկիւ... Եւ որովհետեւ այժմ գիւղացիութեան տաճար կայ, զգուցի կայ, համալսարան կայ, ուսուցի վայ այն ծնողներին, որոնք պարկեշտ ու անարատ աղջկաներ կը մեծացնեն, մանաւանդ եթէ այդ աղջկաները գիւղացիկ ու առողջ լինեն։ Տանական տարրերի դուք չար-չարութեամբ, մայրական ու հայրական անմահ խնամքը դործ դնելով աղջկի էք մեծացնում...

Ե բարեկրօնական ֆորմուլաներ՝ ինքնուրոշում, ինքնավարութիւն և մայրենի լեզուի ազատութիւն։ Աղբիւրն է թիկաղբում մեկ Ռուսաստանի արդի դրութիւնը։ Դա մեր ճիշտ ճանապարհն է, ճանրն է՝ այդպէս պէտք է լինի։ Ոչ մի նոր հով, նոր արտասարդութիւն այդ բանին արգելք չը պէտք է հանդիսանան քանի որ անվարարութեան իրգեցողութեամբ նորոգեալ կուտ ու հետեւողական են, ինչպէս և նրա կողմը, որ կազմում-կողմում է ժամանակի իրականութեան վրա հնցում։ Յանուն այդ իրկաւորներ մեր լայնատարած տերութեան արդու վերջինս տարբերել համալսարան մայրու աւելի քան անհրաժեշտ է, երբ չորսդին պատած խաւերը մէջ նայեցանալովն ու շօվել քաղաքականութեան լսարաններից զար են բռնել։ Մաքրել է պէտք այդ մթնոլորտը...

Կայ կատարելու մի ժոծ, պատասխանատու գործ։ Մասնակցել կողմանակ և մասնաւորապէս հայ անկախութեան մտաւարականներին, որոնք պարտական են յիշելու, որ իրանց անկախութեան էլ մասնակցող որ նա չիմպիւմ է անկախութեան կենսական սկզբունքի վրա՝ կուր բռնութեան դէմ, քանի որ նա խանդաւում է մասնակցել շարժման։ Անշուշտ, երբ որ աղջկային ինքնուրոշումը ծնում է ֆեդերացիայ, թէ սեպարացիայ, անկախութեան զանգ արտի հաղովումով այդ փաստի հետ վայր չէ դնում իր դէմը։ Նրանց դէմ նա կը մղի անհաշտ կռիւ։ Աղջկային հարցի կատարելով լուծումը կը տայ մեզ ապագան իսկ ներկայ ժամանակը աղջկային հարցի ճշմարտան համար տալիս

Մ օ ս կ լ ա

ու դատարարական, բայց ինչ գրականաւորութեան, որ նման մի աղջկայի օր չէ սպասում ձեր անկեղ աղջկաներին, քանի որ նրանք իրաւաբանիւր քայլափոխում, հէց ձեր տանը, ձեր աչքի առաջ հանդիպելու են գերատանին, ուսուցչին, համալսարանականին... «Այո՛ թէ՛» նրանք սիրեցին ձեր աղջկան, իսկ ձեր աղջկանը չը սիրեց նրանց։ Այո, եթէ այդպէս է, չէ՛նք ուզում ձեր տաճարն էլ դուրսից էլ համայնքային էլ։ Եւ Եւրոպական կուլտուրան աւտոմօբիլ է ստեղծել մեզ համար. աւելի լու չի, որ մենք գովելու ստիպուի ճանապարհորդներ, միայն թէ մեր երեսներին պատկի ու կենսական վրան չը սպանալ համալսարանական կաթիլներին կողմից։ Ս. Թաւադեան

Իւրեմի

ՁԻՎԱՆՆԻՐԻ ԳԱՆՈՒՄ (Մարտի 15)

Ձիւանշիրի յետ ընկած գաւառը արագ ու դժգոհութեամբ փոխվում է Շուրիւ իր լուսաւորյն կիկնայական պայմաններին, շուրիւ լուսաւորութեամբ կարգադրման, հետագիւն բազմապիսի քաղաքականութեանը գործարաններ, սկսվում է կանոնաւոր երկրաբանութիւն, մուտք է պարծում գրականութեան ու գիտութեանը և օրէ-ցօր բարձրանում է հողի արժեքը։ Անհատներ ու ընկերակցութիւններ ձեռք են բերում հողը, ապահովում ոռոգութիւնը և աշխատում առանց հողից այն, ինչ որ նա կարող է տալ և պէտք է առաջ Սակայն ցաւով պէտք է ասել, որ այս բոլորը մէջ մաս չունի հայը։ Նա ուրախութեամբ քաղաքներում առն ու կրպակ է շինում, խնամք բաց անում, իսկ հողի հարստութեան այդ յաւիտեական արդիւնքի վրա ուշադրութիւն չէ դարձնում և մեր գաւառի դաշտավայր մասում, բացի Ասան-Իւզաշեանից, Միկը-Բէկաշեանից և Նիկողայոս Փիլոսոֆիանից, նա, հայը, ոչ մի կարեւոր չունի։ Հողերը պատկանում են թուրք բէկերին և նոր-նոր մուտք են գործում ռուսական ընկերութիւններ և գերհասակի գաղթականներ։ Մեր գաւառում արդէն գործում են 4 օրակատարներ (նախաշարժ գործիւններ) և տրակտոր միմիկ քառասուն դեռահասներ հող ներկում։

Կուր գետից շուր բարձրացնելու համար արդէն շինվում են ջրէլու կայարաններ, շինվում են նաև կայարաններ և ստորերկրեայ ջրերից օգտվում։ Համար, և կապած չը կայ, որ մօտ ապագայում ջուր կունենան և կուտպնեն մեր անկեղ հողերը։ Սակայն ամենակարգապէս երկրային այն է, որ արտեզիան ջուր ստանալու համար կատարված աշխատանքներն այդ կալուածքում սեպտեմբեր 8-ին պատկերին կատարեալ աշխուրժանք և 240 ֆուտ խորութիւնից (34 սառնէ 2 ֆուտ) ստացվեց քաղցրահամ, ձվաւ արտեզիան ջուր, որը ինքնաբերաբար լուծում է թուղթում խողովաներից։ Ներկայումս արդէն շարունակվում են աշխատանքները երկրորդ արտեզիան չոր փորելու, որի խողովաների տրամագիծը սկզբում լինելու է 12 դյույմ, իսկ ներքին մասում 8 դյույմ։ Յիշեալ կայարանը գտնվում է Լաւրաբանի մօտ, Կուր գետից 12 վերտ հեռու, և ունի 6000 դեռահասային տարածութիւն։ Կարեւոր կանոնաւոր ոռոգելու համար ոչ մի ծախս չի ինչպիսիւ և շուտով կայ վայրը ներկայացնելու է կուտպնելու այն մի անկեղ, հարստացնելով թէ կատարվածներն և թէ նախաձեռնողներին։

Առաջին անգամ այցելելով խանդավորեղ կալուածքն ու Նափթիկանի շրջանը, ապա Սան-Արաբի շրջանը, եւ եկայ այն եղբայրակցութեան, որ այդ շրջանի արտեզիան ջուրը պէտք է լինի 24-ից մինչ 36 սառնէ խորութեան վրա։ Ձեռք էր Նափթիկանի շրջանի շրտաւորման ցուցանիշ Այսօր Նափթիկանի խորանիւստը իրականացած է, և մենք վստահ կարող ենք ասել, որ Գանձակի հանքանիւր պաշտպար մասը հարուստ է արտեզիան ջրերով և իրաւունք չունի ա-նհատներին հանձնելու։

Միլի անապատ, որ կուր Ստրաբոնի ժամանակ աւելի լու էր ոռոգված, քան Մի-շապետը, անշուշտ մօտ ապագայում կը փոխ իր կերպարանը և փոխանակ օձերի, մօրեկի և վայրի գաղաներին բռն լինելու կը դառնայ ամենահարուստ և կանոնաւոր մշակված երկիր։

Հայ տարը, որ ժամանակի ձախորդ պայմաններ շուրիւ փախել է և լուծներ ապաւինել փոխանակ քաղաքներ փախելու և դաղթականութեան դիմելու՝ պէտք է լինի իր հայրենի գաղութը և հողի հետ կապի իր աշխատանքն ու հարստութիւնը։ Այդ շրջանում կան ընդարձակ հողեր և վաճառվում են քանիպանց մասով իր գիւղերին մանկալի է, որ հայ դրամատերն ու աշխատարարը մեծ չափով օգտվեն շուրիւ աղող պայմաններից։

Մովսիսյան ակցիոնիական ընկերութիւնը բարձրագործներին տալիս է տրագործով հերկած և առանձն զանաւոր, սերլ և շարքաքան, քաղաքի և այլ գործիքներ, պատրաստ է ապուր և դրամական նպաստ, ի հարկէ փոխարինաբար, և ստանում է բերքի կէտը։ Այդպէս ուրիմի երկրագործին մնում է քանիսն ու չըլլել Գաղը կատարվում է ընդհանուր աղբիւնից։ Մուսայի յիշել որ բաժնակալութիւն բեզիկութեան համար կարեւոր գործիքներն ու գեղերը նորոգեալ ընկերութիւնն է տալիս։

Ղ Ե Ն Ս

Ցանկալի է, որ անկախորդ հայ գիւղացիք օգտվեն այս դէպքից և իրանց աշխատանքն ու հատութիւնը գործ դնեն այստեղ, որտեղից կարող են զգույն օգուտ ստանալ։ Գործի զլինի կանգնած է մեր վաղեմի ծանօթ եռանդուն և փորձված գիւղատնտես Լ. Ա. Գյօրա-Նիկողայոս, որը մեծ անուն ունի Տաւրիկան հանանում և կառավարում էր գրաֆ Սորըլինոյի շնորհաւոր կալուածքը ծանկացողները կարող են դիմել մեզ և մենք կը յանձնարարենք ու անկն է, նրանց սեղաւորելու և հարկաւոր դիւրութիւններ տալու։

Ապաւան նրանց է, որոնք ոտքի տակ հող ունեն և անկեղ կպած են հայրենիքին։ Եթէ գերմանացի Ռուսաստանի հարաւից գալիս է մեր երկրում գաղթականներ հիմնել և միացած աշխատանքներով գործ սկսեն։ Մենք ցանկանում ենք այդ ուղղութեամբ առաջին փորձն անել և հրաւեր ենք կարող մեծ ցանկացողներին, որոնցից պահանջվում է փորձիկ դրամադուր և բարի ցանկալութիւն։

Հաւատում ենք, որ մեր հրաւերը արժանաւոր կը գտնէ. մենք շուտով կունենանք այս վայրում առաջին փորձիկ հայկական գաղութը։ Մեր հասցէն է՝ Станция Тортарь, имение Авант Юзашева, Г. Р. Мурадянц.

Գ. Մուրադեան

ՀՈՒՍ. 17-Ի ՄԻՈՒԹԵԱՆ ՀԱՄԱԳՈՒՄԱՐԻ ՈՐՈՇՈՒՄՆԵՐԸ

Ինչպէս յայտնի է, Պետերբուրգում, նոյեմբերի 7-10 տեղի ունեցաւ հոկտ. 17-ի միութեան անդամների համագումարը, որ քննեց ներկայ ընդհանուր քաղաքական դրութիւնը և այն հարցը, թէ ինչպիսի վերաբերմունք է ունենալու միութեանը դէպի այդ դրութիւնը։ Համագումարը կայացրեց հետեւեալ որոշումները։

Ուշադրութեան առնելով՝ 1) Որ Ռուսաստանի վերածնունդի պէտք է հիմնված լինի սահմանադրական կազմի անխախտ և քաղաքացիական ազատութեան սկզբունքների վրա։

2) Որ կառավարութիւնը, միանման իր կազմով, միայն ընդհանուր նպատակով և պատասխանատու օրէնքի առաջ պէտք է դէպի Պետ. Դուման ունեցած իր վերաբերմունքի հիմունքում ճանաչէ Ժողովրդական ներկայացուցչութեան բարձր հեղինակութիւնը և ապահովէ պետական կենսքում նրան համապատասխան նշանակութիւն։

3) Որ կառավարութիւնը պարտաւոր է յանձն առնել հողաւոր, որպէս զի Պետական Ռոնուրը արեւմտասլանապէս աղբիւնակ չը ներկայանայ օրենսդրական գործունէութեան։

4) Որ կենսքի մէջ իրականանալու կենսքի հիմնական տարրերը գործադրելու համար պէտք է կենսք ի կողմին այնպիսի օրէնքներ, որոնք իրականապէս ապահովում են խղճէ մի մասով, Ժողովների, փոխիւնների ազատութիւնը և անձի անձեռնմխելութեան։

5) Որ կառավարութիւնը պարտաւոր է ձեռք առնել կորուկ ու անշուղ միջոցներ, որպէս զի իշխանութիւնը ենթարկվի իրական կարգի նորմաներին և որպէս զի իշխանութեան բոլոր պաշտոնները իրական պատասխանատուութիւն կրեն օրենքները խախտելու համար։

6) Որ առաջին ու կարեւորագոյն միջոցները մեր պէտք է բաղադրի գրութիւնները վերացնել լինի, որոնց պահպանումը համապատասխան չէ երկրի արդի կացութեան։

7) Որ պէտք է դործադրվի լայն պետական քաղաքականութիւն, ուղղված Ժողովրդական մասնաւորի նիւթական ու հողերը քաղաքացիական։

8) Որ ապահովվի Պետական Դումայի ընտրութիւններ լրակատար ազատութիւնը և վճարապէս մեկուսացվի իշխանութիւնների միջամտութիւնը այդ ընտրութիւններին։

9) Որ բոլոր այդ սկզբունքները, որոնք հանդիսանում են առն մի կուլտուրական հանրակացութեան հիմունքներ, դեռ վերջերս հանդիսաւորապէս ճանաչվել են Գերագոյն իշխանութեան կողմից պետական ակտերի շարքում և, ամենից առաջ, հոկտ. 17-ի մանիֆեստում, և

10) Որ ներկայ կառավարութիւնը և արդի կառավարական կորսը հանդիսանում են միանգամայն հակասական մանիֆեստով ազդարարված պետական ու հասարակական կենսքի նոր սկզբունքներին։ Եւ կողմնելով հաստատ թէ կառավարութիւնը կանգնում է գործադրել Միապետական ստանալ կամեալ, որ արտայայտվեց հոկտ. 17-ի մանիֆեստով, և անհանգստութեամբ վկայելով, որ իշխանութիւնը աստիճանաբար անշուղում է հասարակութիւնը և ինքնավար մարմիններից, նախ որ երկրում գլուխ են բարձրացնում դժգոհութեան ու տրուստիզմի անարկու նշաններ, որոնք նպաստում են յեղափոխական տրամադրութիւնների ծագմանը, ընտրում է։

1) Որ հոկտ. 17-ի միութեանը իր բոլոր

մարմինների և առանձին անդամների միջոցով պէտք է բոլոր օրինական եղանակները գործ դնէ, որպէսզի անշուղ կերպով ու առանց յետաձգման կատարվեն մասնաւոր շնչված սկզբունքները և ստանալ կենսքում, և

2) Որ հոկտ. 17-ի միութեան պարամեն-սովակ ֆրակցիան, որ դիմած է աւելի ազդու միջոցներով, պէտք է յանձն առնէ մշտապէս կուլտուրական քաղաքականութեան վտանգաւոր ու վտանգաւոր գործիւնները դէմ, ինչպէս նաև կամայականութեան ու օրինաւորութեան այն երեւոյթները դէմ, որոնցից այժմ այնպէս ծանր կերպով տուժում է ռուսական կենսքը։ Պարամենական ֆրակցիան պէտք է գործադրի լրակատար չափով պարամենական կաւր բոլոր օրինական միջոցները, ինչպէս են ամբիոնի ազատութիւն, հարցապնդումներ իրաւունք, մերժում օրինաւորների և մերժում գումարադատաւորութեան։

Պատասխանատու աշխատանք և ծանր կռիւ, որ ունենալու է պարամենական ֆրակցիան, պահանջում են նրա ոյժերի սաստիկ լարում, համակերպ գործողութեան և միարանութիւն։

